

ת"ד 7980/08 - יאסר טחאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 19-08-7980 מדינת ישראל נ' טחאן
תיק חיזוני: 86423/2019

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אור
מבחן יאסר טחאן
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שנית בהיעדר התאזרחות המבוקש ביום 17.12.2019.

נגד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק בגיןוד לתקנה 21(ב)(2) ותקנה 64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהגה בחוסר זהירות בגיןוד לתקנה 21ג לתקנות ואי שמירה על רוח בגיןוד לתקנה 49 לתקנות בתאריך 24.2.2019.

ביום הדיון לא התיאץ המבוקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבוקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדין שנקבע בעניינו וכי מעין בתיק בית המשפט האלקטרוני לא עולה כי אישור מסירה אכן נסרק לדין ומשכך אין אינדייקציה שהմבוקש זומן כדין. לטעنته, נודע לו אוודות פסק הדין רק כאשר נעצר באקרים על-ידי שוטר שצין בפניו כי הוא פסול מנהגה.

המבקש כפר באחריותו לתאונת ולטעنته העובדה כי לא נפסל מנהלית על-ידי קצין המשטרה תומכת בכך.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי הזמנה לדין נשלחה למבקש על-ידי מזכירות בית המשפט וכי מעין בתיק בית המשפט עולה כי המבוקש סירב לקבללה. משכך לטעنته עדמה המשיבה בחובתה החוקית לעניין המצאת הזמנה כדין וכי סירוב המבוקש לקבל הזמנה אינו עומד בנטל הרובץ על כתפיו להוכיח כי לא קיבל הזמנה מסיבות שאין תלויות בו.

לטענת המשיבה המבוקש לא פירט את סיכומי הgentoo כנדרש על מנת להוכיח עיוות דין וכי הכחשת העבירה כשלעצמה אינה יכולה לעמוד בעניין זה.

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלן בהליך פליליים מורה על קיום דין בעניינו של הנאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליך פליליים- אשר יש הסברים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנסיבות הנאשם, וזאת לצורך לשם קיומו התקון של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ'**") הקובע כי בעירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכר עיוות דין.

כאשר הנאשם הזמין לדין כדין ואין מתיצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

בע"ת 20-01-3630 **פואקה (עציר) נ' מדינת ישראל** מיום 2.2.2020 נקבע כי העבירות "קלות" בהתאם לסעיף 240 לחסד פ' הן, בין היתר, בעירות המוגדרות בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלו של ממש.

בסעיף 1 לפקודה מוגדרות עבירות תעבורה כעבירות המוגדרות בפקודה ובתקנות, לרבות חוק העזר שהותקנו לפיה.

במקרה שבפניו הורשע המבוקש בעבירות המוגדרות בפקודה ובתקנות, לרבות חוק העזר שהותקנו לפיה. יש לראות בהן "עבירות קלות" המאפשרות לדון את המבוקש בהיעדרו ולהרשו זאת בהתאם להוראות סעיף 240 לחסד פ'.

סעיף 130 (ח) לחסד פ' קובע, כי הנאשם מתיצב למשפטו ונדון בהעדתו רשיי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיציבותו וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק דין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו בע"פ 09/09811 **סמיימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"כל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיציבות של אדם מזמן אליו זמן דין עלולה להוביל לתוכאה כי יורשע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בעניינם. משכך היה, הנintel הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיציבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיציבות המבוקש

המבקר טען כי לא קיבל מכתב או הודעה על הדיון שנקבע בעניינו.

על-פי אישור המשירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתבתו של המבוקש באמצעות מזכירות בית עמוד 2

המשפט ווחרה בצוין "סרב לקבל-הודבק".

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה לבקשת דין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 17/6165 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ה המבקש כפר באחריותו לתאונת אף לא ביסס טענותו בדבר העדר אחריות במסמכים או בראיות זולות טענותו כי העובדה שרישינו לא נפסל מנהלית על-ידי קצין משטרת מעידה על העדר אחריות.

ככל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 18/1911 **עמיד ניש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

סעיף 47 לפקודה קובע כי:

"היה לקצין משטרת יסוד להניח כי יוגש כתוב אישום נגד הנהג שביצע את העבירה לפי סעיף קטן (ב) ינ Hag כללהן, לפי העניין:

- (1) בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נחבל אדם או ניזוק רכוש - רשאי הוא לפסול את הנהג לתקופה של 90 ימים;
- (2) בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נחבל אדם או ניזוק רכוש - רשאי הahn לפסול את הנהג מהחזיק ברישון נהיגה לתקופה של 60 ימים;
- (3) בעבירה מן המפורטות בתוספת הרביעית - רשאי הahn לפסול את הנהג מהחזיק ברישון נהיגה לתקופה של 30 ימים".

בהתאם לסעיף זה גם במצב בו היה לקצין משטרת יסוד להניח כי יוגש כתוב אישום הותיר המחוקק בידי הקצין שיקול דעת האם לפסול את רישוינו. לפיכך העובדה שקצין המשטרת לא פסל את רישוינו של המבקש אינה מעידה על כך שאינו אחראי לתאונת.

ኖוכח חומרת העבירות ונוכח עבורי התעבורתי של המבקש הכלול 4 הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות של נהגה בחוסר זהירות אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא ייגרם לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכך עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתה.

מצורחות תשלוח החלטה לצדים.

ניתנה היום, ט' שבט תש"פ, 04 פברואר 2020, בהיעדר
הצדדים.

עמוד 3

